

Cercadors de sentit

Romà Casanova, bisbe de Vic

La condició humana ens manifesta que no som solament creats per a fer activitats diverses —viure experiències, acumular més i més coses i al final, irremissiblement, caure en el son de la mort—, sinó que ens duu a intuir que ha d'haver-hi quelcom més. Què guanyaria un individu si no sabés trobar el sentit del que fa i experimenta? La cultura imperant, tecnocientífica, no ajuda a fer-se aquelles preguntes substancials que ens presenta el Concili Vaticà II: «Què és l'home? Quin és el sentit del dolor, del mal, de la mort, coses que continuen existint malgrat tant de progrés? De què serveixen aquelles victòries assolides amb un cost tan gran? Què pot aportar l'home a la societat, què en pot esperar? Què vindrà després d'aquesta vida terrenal?» (*Gaudium et spes*, 10). Dient-ho d'una altra manera: el més important no és saber que existim, sinó descobrir quin sentit té la nostra vida.

La vida humana només adquireix veritable sentit quan reconeix una finalitat transcendental

La manca de sentit de l'existència duu clarament al nihilisme: aquella visió que, en el fons, nega la mateixa realitat, com si tot fos com un somni, com una al·lucinació col·lectiva. Descobrir que en la realitat hi ha sempre una causa i una finalitat aporta al viure humà un sentit que possibilita afrontar la mateixa vida amb una llum que esvaeix la foscor del sense-sentit. Enfront de postures materialistes (no existeix res més que la matèria) o existencialistes (solament importa el viure sense preguntar-se pel més enllà), cal oposar la realitat del «ser». De fet, la gran qüestió és aquesta: optar pel «ser» enfront del «no ser». El nihilisme duu fàcilment a la cultura de la mort, amb dues clares ma-

nifestacions: l'eliminació de la vida en el si de la mare i provocar la mort en el llit de la malaltia; sense oblidar la manca de natalitat. ¿Com és possible negar el que hi ha inscrit en el cos i en el cor dels homes i les dones, la maternitat i la paternitat?

La fe ens fa saber que en l'origen i en la fi de la nostra vida hi ha Algú. Això dona un sentit a tot el que en la nostra existència experimentem, tant en el que és goig com en el que hi ha de sofriment. Fins i tot, ens fa veure que tota la realitat humana i el mateix univers prenen sentit: «L'Església creu que la clau, el centre i el fi de tota la història humana es troba en el seu Senyor i Mestre» (*ibídem*). En definitiva, a la llum de Jesucrist, el Verb encarnat, el misteri de l'home s'il·lumina i aquest troba la força per a afrontar els reptes de la seva existència.

